

er selve Religionsamfundene. Jeg forstaaer ikke den egentlige Mening, deraf; jeg veed ikke, hvad det vil sige, at drive Spot med et Religionsamfund; den, som driver Spot med Christus, med Moses, med Mahomed, vil altsaa blive fristfædt; thi det er ikke med Christendommen, med Jødedommen, med Mahomedanismen, han driver Spot. — Det, jeg her har sagt, være kun en nærmere Forklaring af mine Ord; jeg har aldrig villet udtale mig for, at en saadan Bestemmelse burde mangle, men jeg har villet udtale, at den Bestemmelse, der her er givet, forekommer mig at være aldeles utilstrækkelig.

J. N. Hansen: Vigtigheden af de Paragrapher, der ere under Forhandling, haaber jeg vil kunne undskyde, at jeg tillader mig atter at tage Ordet; jeg skal imidlertid gjøre det ganske kort, idet jeg blot skal ytre nogle faa Ord med Hensyn til det Forsvar, som Ordføreren for de Herrer Forslagsstillere i Slutningen af Mødet igaar fremførte imod de Bemærkninger, jeg havde tilladt mig. Han havde ikke Andet at sige til Forsvar for Bibeholdelsen af Udtrykket „anerkjendt Religionsamfund“, istedetfor det af mig foreslaaede „taalt Religionsamfund“, end at den Betænkkelighed, som en foregaaende Taler havde opkastet om Faren for at komme til at spotte en Mand, som knappede sin Njole til den forkeerte Side, kunde være ganske grundet; men jeg maa dog tillade mig i saa Henseende at gjøre opmærksom paa, at der her i Landet har i 50 Aar bestaaet et Forbud mod at spotte endog blot taalte Religionsamfund, uden at jeg veed, at Nogen endnu af saa subtile Grunde er bleven tiltalt. Naar han i det Hele taget meente, at de af mig foreslaaede Udtryk i §§ 8. og 9. skulde være ligesaa svævende og lige saa uvisse med Hensyn til Fortolkningen som dem, Forslagsstillerne have betjent sig af, saa gik han aldeles uden om mit Hovedforsvar for den af mig foreslaaede Redaction, hvilket var, hvad han vistnok maa indrømme mig, at medens de Udtryk, Forslagsstillerne have betjent

sig af ved §§ 8. og 9., først, naar Loven er kommen ud, skulle modtage Forfatternes og Domstolenes Fortolkning i den følgende Tid, have derimod de af mig foreslaaede Udtryk for de samme Tanker allerede i 50 Aar Forfatternes og Domstolenes Fortolkning for sig. De Begreber, der skulle forbindes med disse Udtryk, dem kende vi gennem 50 Aars Brug, men de Begreber, som skulle forbindes med Forslagsstillernes Udtryk, dem skulle vi først lære at kende gennem en fremtidig Brug, og inden vi kunne komme til nogen Visshed igjennem denne fremtidige Brug, kan mangen Forfatter komme i Misligheder aldeles uden sin egen Skyld, selv med den bedste Villie til at undgaae dem. En af de ærede Ministre, som havde talt idag, anførte saa rigtigt, at, naar vi have Noget, som vi indrømme er godt, saa skulle vi, selv om vi maatte mene, at der behøvedes endnu noget Mere, dog ikke kaste det Gode bort, men beholde det, og see at sætte dette Noget til. Hvorfor skulle vi da nu, eftersom endnu ingen af de ærede Talere have kunnet benægte, at der ikke i den hidtil bestaaende Lovgivning har været tilstrækkelig Sikkerhed mod private Trykkefor nærmelser, borttage den Sikkerhed vi nu have, og som jo Alle indrømme er tilstrækkelig, for at gaae over til Noget, som maastee kan bringe den samme Sikkerhed, men dog vist ikke nogen større? Altsaa jeg mener, at vi skulle blive paa den sikkre Jordbund, hvorpaa vi befinde os, og beholde de Udtryk, hvormed Begreberne allerede findes betegne i vor gjældende Lovgivning, for ikke at komme ind paa et forvildende Gebeet. Det er meget ofte gjentaget, at flere Aar efter at Trykkeanordningen af 27de Septbr. 1799 udkom, vare mange Forfattere bange for at skrive offentlig, fordi de troede, at der i den laae noget langt mere truende, end der senere viste sig at ligge deri. Kan man nu ikke befrygte, at det samme vil kunne blive Tilfældet? og hvorfor da ikke beholde de Udtryk, som findes i den tidligere Lovgivning, der har gennemgaaet den Fortolknings-Prøve, som enhver ny Lov maa gennemgaae?